

รักมันนิรันดร์มา ๒

ป.ศิว
สายใยรัก
นิรันดร์มา

ซีรีส์เรื่องสั้น รักมันนิรันดรกาล

รักมันนิรันดรกาล ๒ สายใยรักมีอาจพราว

ผู้เขียน : ป.ศิลา

ราคา 119 บาท

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e book)

ที่ www.ebooks.in.th ครั้งแรก : ตุลาคม 2555

สงวนลิขสิทธิ์ © ปทุมมา แวนศิลา

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อ
สร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือ เพื่อการใดๆ เว้นแต่ได้รับ
อนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ แล้วเท่านั้น

ออกแบบปกโดย : ดอกเข็มสีม่วง

บรรณาธิการเล่มโดย : ปทุมมา แวนศิลา

ติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับผลงาน หรือสอบถาม
เรื่องหนังสือได้ที่ <http://www.facebook.com/porsila>

e-mail : por_sila@hotmail.com

จากใจนักเขียน

หลังจาก 'เสียงเพรียกของสองหัวใจ' ซีรีส์เรื่องสั้นเรื่องแรกของคุณ 'รักมัน นิรันดรกาล' ได้มีโอกาสออกสู่สายตาของแฟนนิยายในรูปแบบ e book เมื่อกลางเดือนตุลาคมที่ผ่านมา ซึ่งก็ได้รับการต้อนรับอย่างอุ่นหนาฝาคั่งจากแฟนนิยายเหมือนเช่นทุกครั้งที่คุณเขียนมีผลงานออกมา ต้องขอขอบคุณไว้ ณ ตรงนี้ด้วยนะคะ

และสำหรับคนที่รอคอย หรือว่าเพิ่งผ่านมาเจอกันโดยบังเอิญ และได้เข้ามาทำความรู้จักกับ ป.ศิลา ผู้เขียนก็ขอฝาก 'สายใยรักมิอาจพราก' เอาไว้อีกเรื่องด้วยนะคะ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า 'สายใยรักมิอาจพราก' จะสร้างความสุข ความอบอุ่นให้กับหัวใจของทุกคนได้บ้าง โดยเฉพาะในช่วงอากาศหนาวเย็นของต้นฤดูหนาวแบบนี้...ตอนนี้ที่บ้านอากาศเริ่มเย็นแล้ว แต่ไม่รู้ว่าคุณเจ้าของดวงตาอบอุ่น เปี่ยมรักในตัวอักษรที่กำลังกวาดสายตาไปตามตัวอักษรอยู่ในขณะนี้ กำลังเผชิญกับสภาวะอากาศเช่นไรอยู่...ร้อนหนาว อบอุ่น หรือว่าเปียกชื้น เย็นฉ่ำจากสายฝน อยู่ ณ ที่แห่งหนึ่งแห่งใดในโลกใบนี้ ก็ขอให้ทุกคนรักษาสุขภาพด้วยนะคะ ขอให้มีความสุขที่สมบูรณ์แข็งแรงทั้งกายและใจ เพื่อที่เราจะได้อยู่กับตัวหนังสือที่เรารักไปตราบนานเท่านาน

ด้วยหัวใจรัก..ด้วยความปรารถนาดี

ป.ศิลา

รักมั่นนิรันดร์กาล ๑

รักมั่นนิรันดร์กาล ๙

รักมั่นนิรันดร์กาล ๔

รักมั่นนิรันดร์กาล ๖

รักมั่นนิรันดร์กาล ๗

รักมั่นนิรันดร์กาล ๒

รักมั่นนิรันดร์กาล ๕

รักมั่นนิรันดร์กาล ๘

รักมั่นนิรันดร์กาล ๓

ป.ศิลา
สายใยรัก
มืออาพรหม

รักมั่นนิรันดร์กาล ๒

1

ลึกสุดใจ

นี่มันเวรกรรมอะไรของเขากันแน่

'อชิ บั้นหยาดินทางแล้วนะ อย่าลืมไปรับหลานละ แล้วก็ฝาก
ดูแลหลานด้วยนะ'

เสียงสั่งของพี่ชายยังดังกวนเวียนอยู่ในหัว ส่วนมือทั้งสองก็
ยังคงวางทาบอยู่บนขมับ...สำหรับคนอื่น มันคงไม่ใช่เรื่องลำบากใจ
หรือว่าเหลือปากว่าแรง เพราะการไหว้วานแบบนี้ถือเป็นเรื่อง
ธรรมดามาก

แต่ไม่ใช่กับเขา

'อชิ นายได้หลานสาว พี่ญาคลอดแล้ว'

'บ้านหยาดถามทุกวันเลยว่าปีใหม่นี้อาชิของเขาจะกลับบ้านหรือ
เปล่า นายช่วยโทร.มายืนยันกับหลานหน่อยนะ'

'อาชิน่ารักที่สุดเลยคะ ใจดีที่สุดในโลกด้วย...หยาดรักอาชิที่สุด
เลย'

'เมื่อไหร่อาชิจะกลับมาเมืองไทยอีกล่ะคะ หยาดคิดถึงอาชิ'

'อาชิ! นั่นเพื่อนหยาดนะคะ อาชิชกเพื่อนหยาดทำไม'

'อาชิไม่มีเหตุผล หยาดโตแล้วนะคะ ทำไมหยาดจะไปเรียนต่อที่
โน่นไม่ได้ ในเมื่อคุณพ่อคุณแม่ก็อนุญาตแล้ว'

คำพูดต่างๆ ในวันวานหลังไหลเข้ามาในหัว ช่วยตอกย้ำ
ความผิดที่กำลังรุมเร้า กัดกร่อนหัวใจให้รู้สึกผิดยิ่งกว่าเดิม...ตอก
ย้ำซ้ำเติมให้รู้ว่า ในที่สุดเขาก็หนีไม่พ้น ทั้งที่พยายามหนีมาหลายปี
...และก็เป็นหลายปีที่ทำให้เขาทุกข์ทรมาน นึกเกลียดตัวเองก็พอกัน
ที่ดันปล่อยตัวเองให้อ่อนแอ เผลอปล่อยใจไปกับเรื่องที่เหมาะสมไม่
ควร

แล้วนี่เขาจะทำยังไง

อยู่ห่างก็ว่าทรมานมากแล้ว แต่นี่จะต้องมาอยู่ใกล้กัน แล้วเขา
จะทำยังไง...จะทำอย่างไร ถึงจะไขว่คว้าเอาความสุขตอนรับรู้ว่ามี
หลานสาวตัวน้อยถือกำเนิดเกิดขึ้นมาบนโลกใบนี้กลับคืนมาได้...
จะทำอย่างไร ถึงจะสามารถพูดคุยยิ้มหัวอย่างมีความสุขเหมือน
เมื่อครั้งหลานสาวตัวน้อยยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ ที่คอยออก คอย
อ้อน 'อาชิคะ อาชิชา'

เขาจะทำยังไงดี วันคืนเก่าๆ เหล่านั้นถึงจะกลับมา

"เฮ้! อาร์ตี้ ไม่สบายหรือเปล่า"

พอลส่งเสียงดังข้ามพาร์ทิชัน (Partition) มาถาม เมื่อเงยหน้า ขึ้นมาจากงานตรงหน้าแล้วเห็นอาการเหม่อลอยของเพื่อน

"เปล่า... ไม่ได้เป็นอะไร คิดอะไรนิดหน่อย"

"แน่ใจนะ"

"อ้อ... เอ้อ! พอล ที่นัดกันไว้ คงต้องขอตัวนะวันนี้ บอกพวกนั้น ด้วย... พอลดีหลานมาจากเมืองไทย จะต้องไปรับที่แอร์พอร์ต"

"ไม่เป็นไร เอาไว้วันหลังค่อยนัดกันใหม่ก็ได้...ว่าแต่ใคร?"

เห็นสายตาวិบัติของเพื่อนแล้ว อธิระก็ต้องส่ายหน้าไปมา แล้วก็แกล้งอมพะนำดี๊ๆ เพราะรู้สึกหมั่นไส้เป็นกำลัง เมื่อคนถาม ทำตาโตออกอาการตื่นเต้นให้เห็น

"อย่าบอกนะว่า!"

"เออ"

คนตอบไม่ค่อยอยากจะตอบเลย แต่คนได้คำตอบแทบจะ กระโดดข้ามพาร์ทิชันมาหา

"จริงหรือ... ญาริจะมาจริงๆ หรือ"

ชื่อของหลานสาวคนสวยที่คนเรียกเป็นคนตั้งให้ตอนเจอกัน ครั้งแรกเมื่อครั้งฝายนั้นเดินทางมาเที่ยวที่อังกฤษกับพ่อแม่ทำให้ ไบหน้าคมส่ายไปมาอีกจนได้

"อ้อ"

"มาเที่ยว?"

"เขาจะมาเรียนที่นี่"

"ว้าว! เยี่ยมไปเลย"

ไม่กี่คำที่ออกมาจากปากของเพื่อน อชิระรู้ดีทีเดียวว่ามัน
หมายความว่ายังไง

"นายเลิกคิดไปได้เลย หลานฉันยังต้องเรียนอีกหลายปี"

"แล้วไงล่ะ ฉันก็ไม่ได้จะให้ญาติเรียนซะหน่อย... ฉันรอได้
เพื่อน" พอลหยุดต่อ

"ฉันฉันยกเลิกนัดกับพวกนั้นบ้างดีกว่า"

คำบอกเล่านั้นมันแปลเป็นอื่นไปไม่ได้เลย นอกจากว่าฝ่ายนั้น
จะไปกับเขา

"ไม่ได้เจอชะนาน อยากเห็นว่าจะสวยและน่ารักขึ้นขนาดไหน"

"พูดอะไรให้มันเกรงใจฉันบ้าง"

เสียงหัวเราะ ฟังเข้มข้นๆ ส่งคำพูดกลับไปหาเพื่อนหนุ่ม
ชาวเมืองผู้ดีที่คบกันมาหลายปี แต่อีกฝ่ายใช่จะสะทกสะท้าน
เพราะต่างก็รู้จักและรู้จักกันเป็นอย่างดี เนื่องจากว่ารู้จักคบหากันมา
ตั้งแต่เรียนไฮสกูลยันมหาวิทยาลัย แถมจบแล้วยังได้ทำงานที่
เดียวกันอีก

"อย่างนายฉันไม่อนุญาติให้เป็นหลานเขยหรอก"

พอลเป็นคนเฟรนด์ลี่ เป็นหนุ่มเจ้าสำราญ แล้วก็มากด้วยเสน่ห์สาว ๆ รอบตัวจึงมีอยู่ไม่ขาด และเขาก็ชินแล้วกับภาพดังกล่าว แต่พอลคิดว่ามันเป็นญารินดาที่อยู่ตรงนั้น เขาก็เหมือนจะทนไม่ได้ขึ้นมาซะอย่างนั้น... อย่างไรก็ตามมันจะเกิดขึ้นเลย แค่ได้ยินเพื่อนตัวดีพูดเหย่ หยอดเรื่องหลานสาวคนสวยบ่อย ๆ เขาก็รู้สึกคันยุก ๆ ที่หัวใจแล้ว

"เลิกฝันกลางวันได้แล้ว"

"เฮ้!..เฮ้! อย่าเพิ่งรีบตัดรอนกันขนาดนั้นเพื่อน ของแบบนี้มันอยู่ที่เจ้าตัวเขานะ ถ้าญาริรักฉันซะอย่าง นายจะทำอะไรได้"

"ไม่มีทาง!"

น้ำเสียงกับคำพูดที่ได้ตอบเพื่อนออกไป มันเร็วเสียจนอดแปลกใจตัวเองไม่ได้

"ไม่มีทางอะไร"

"อย่างนายไม่ใช่สเปกเขาหรอก"

"มันก็ไม่แน่หรอก...ฉันมีเวลาอีกตั้งหลายปีนะที่จะจีบเขา...ว่าแต่ญาริของฉันเรียนที่ไหน"

คำว่า 'ญาริของฉัน' ทำให้อชิระได้แต่ส่ายหน้าไปมา แต่ก็อตุส่าห์ตอบ

"เคมบริดจ์"

เขาเองก็เพิ่งรู้ตอนที่ผลประกาศออกมาแล้ว เพราะหลังจากบอกว่าไม่เห็นด้วย ที่จะให้ญารินดาจะมาเรียนที่นี่ หลานสาวก็

ประท้วงด้วยกันไม่ยอมคุยเรื่องนี้กับเขาอีกเลย ส่วนคนเป็นพ่อแม่มัวแต่ยุ่งกับงาน จนไม่รู้ว่่าช่วงซัมเมอร์ที่ลูกสาวขอมาเรียนภาษาที่นี้ ลูกสาวคนสวยไม่ได้มาพักอยู่กับเขา และแะะมาหาเขาเลยสักครั้ง

อย่าบอกนะว่่าครั้งนี้ญวรินดาคิดจะทำอะไรพิเรนทร์ๆ อีก

"เคมบริดจ์... ว้าว! นั่นก็รุ่นน้องเรานะสิ"

เสียงของพอลดึงอชิระให้กลับมาอยู่กับเหตุการณ์ตรงหน้าอีกครั้ง

"ไม่ใช่ย่อยเลยนะญวรินของฉันเนี่ย ทั้งสวย ทั้งน่ารัก ทั้งเก่ง ทั้งฉลาดสุดๆ ไปเลย"

"พอเถอะวะ จะอ้วก" คนเป็นเพื่อนเกิดอาการทนไม่ได้ขึ้นมาบ้าง เพราะคำว่่า 'ญวรินของฉัน' ซักจะออกมาถี่เกินความจำเป็น

"ฉันพูดความจริง... นายเป็นอาประสาอะไร หลานสาวออกจะเพอร์เฟกต์ แต่ดันไม่ภูมิใจ"

"ไม่ใช่ไม่ภูมิใจ แต่ฉันหมั่นไ้ส่นาย"

"โอเค เข้าใจแล้ว... ตกลงฉันไปรับญวรินด้วยนะ"

คำตอบยังไม่ออกมา เสียงโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานของคนถามก็ดังขึ้นชัดเจนจะเสียก่อน ก่อนฝ่ายนั้นจะหันมาทำหน้าที่เหี่ยวให้เห็นหลังเสียงไวววายเล็กๆ กว่าสามนาที่สงบลง

"เฮ้เง... ที่ไซต์งานมีปัญหา"

"ต้องไปดูไซท์ใหม่"

"อ้อ...ฝากบอกญาติด้วยนะว่าวันหลังฉันจะพาไปเลี้ยงข้าว"

"อ้อ...เดี๋ยวจะบอกให้"

"งั้นฉันไปก่อนนะ ถ้าไม่ตึกมากอาจจะแวะไปหาที่ห้อง"

"อ้อ...โชคดี"

พอลพยักหน้า แล้วก็ลงมือเก็บงานบนโต๊ะ...ฝ่ายนั้นจากไปไม่นาน อชิระก็เก็บโต๊ะบ้าง จากนั้นก็ขับรถพุ่งตรงไปที่สนามบินทันที

แต่ค่อยแล้วค่อยเล่า เงาของคนที่เขามารับก็ไม่มีที่ท่าว่าจะปรากฏให้เห็น...หลังจากหัวเสียอยู่กับตัวเองหลายชั่วโมง เพราะความที่ไม่รอบคอบ และมัวแต่ตกใจกับการมาของหลานสาว จนลืมถามรายละเอียดต่างๆ และเวลามาถึงของหลานสาว ครั้นโทรศัพท์กลับไปเมืองไทย ก็ไม่สามารถติดต่อใครได้

"ให้มันได้แบบนี้สิ แล้วนี่จะ...ใครโทรมา"

ยังไม่รู้ว่าจะเอาอย่างไรกับตัวเองและคนที่มารอรับดี เสียงโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงก็ดังเบรคความคิดที่กำลังจะพุ่งซ่านเอาไว้เสียก่อน

"อาชิอยู่ที่ไหนคะ"

บ้านหยา!

"อาชิ...ได้ยินหรือเปล่าคะ"

"...ตอนนี้หายอยู่ที่ไหน" คนเป็นอาตามกลับแทน หลังสุดลมหายใจยาวเข้าปอดด้วยความโล่งอก

"ที่ห้องคะ รอหลายชั่วโมงแล้วไม่เห็นอาชิกกลับมาซะที ก็เลยลองโทร.ถามดู...อาชิติดงานหรือคะ"

อชิระไม่รู้จะว่ายังไงดีเลยตอนนี้ เพราะทั้งรู้สึกโล่งอกและโกรธนิดๆ ในคราวเดียวกัน...เขาเป็นห่วงแทบตาย แต่น้ำเสียงสดใสเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นนั่นมันก็เกินไปจริงๆ

"เปล่า...แค่นี้ะ เดี่ยวอาจจะรีบไป"

"อาชียังไม่ได้บอกเลยว่าอยู่ที่ไหน"

"แอร์พอร์ท"

พอได้คำตอบ หญิงสาวก็รู้ถึงที่มาของเสียงขุ่นๆ ได้ไม่ยาก...แต่ปัญหาก็คือปัญหา ไม่ว่าจะอีกฝ่ายจะอารมณ์ขุ่นมัวแค่ไหน หรือว่ากำลังอยู่ในอารมณ์ใด ก็เชื่อว่าจะมีผลต่อสภาน้อย เพราะความที่เคยตามใจกันมาตั้งแต่เด็ก

"นั่นแหละชื่ออะไรมาให้กินด้วยนะคะ ที่ห้องไม่มีอะไรให้กินเลย...หย่าหิว"

เพราะคำว่า 'หย่าหิว' คำเดียว ร้านอาหารร้านแรกที่รถวิ่งผ่าน จึงได้ต้อนรับหนุ่มใหญ่ชาวไทยรูปร่างสูงโปร่ง หน้าตาหล่อเหลาคมสันสะดุดตาผู้คนที่พบเห็น ก่อนเจ้าตัวจะหิ้วถุงบรรจุกล่องอาหารมุ่งตรงไปที่รถ และขับกลับที่พิกที่ ขณะที่ความขุ่นมัวในหัวใจก็ไม่ว่าจะหายไปตั้งแต่ตอนไหน

"เซอร์ไพรส์ค่ะ!"

แรงโถมตัวเข้ากอด หลังบานประตูเปิดกว้าง ทำเอาคนเป็นอา

เกือบทรงตัวไม่อยู่ และไม่รู้ว่เพราะกลัวหลานสาวจะเสียหลักหก ล้มหัวล้างข้างแตกหรืออย่างไร สองมือที่มีถุงของกินอยู่เต็ม ถึงได้ ยกขึ้นโอบรัดร่างเพรียวระหงเอาไว้นั่น

"คิดถึงอาชิตที่สุดเลย"

ถ้าฟังคำพูดนั้นคงจะไม่ทำให้อชิตระอึ้ง แล้วก็นิ่งซึ้ง ร่างแข็งไป ทั้งตัวได้ หากว่าแก้มตอบทั้งสองข้างจะไม่ถูกจมูกของคนพูดฝังลง แบบเต็มๆ

"เป็นอะไรคะ...หรือว่ายังโกรธหยาอยู่"

"เอาเรื่องไหนล่ะ"

คนเป็นอาแกล้งบั่นเสียงเข้ม แต่ก็ยอมก้าวขาตามการเกาะ เกี่ยวของมือเล็กที่ยังคงติดหนึบอยู่บนเอวกับท่อนแขนแข็งแรงเต็ม ไปด้วยกล้ามเนื้อ

"โธ่! ไหนๆ หยากก็มาแล้ว มาถึงอย่างปลอดภัยด้วย... ลืมมันไป ไม่ได้หรอกคะ" มันมีเรื่องที่เธอตันทุรังจะมาเรียนที่นี่ให้ได้ด้วยแหละ ทั้งที่อีกฝ่ายไม่เห็นด้วย ซึ่งเธอก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเขาถึงไม่ อยากให้เธอมา

"แล้วนี่มายังไง...อาไปรออยู่ที่นั่นตั้งนาน ติดต่อใครก็ไม่ได้สัก คน...นับวันพ่อกับแม่ของหยากก็ยิ่งพากันทำงาน ไม่รู้ว่าจะทำกันไป ทำไมเยอะแยะมากมาย"

"ปีนี้อาชิตอายุเท่าไรแล้วคะ"

"หือ? ทำไม"

จู่ๆ ได้ยินคำถามที่ไม่คาดคิดแทรกกลางเสียงบ่นเล็กๆ ความ
งกก็เลยมาเยือนใบหน้าคมสันให้คนมองอึม

"ก็ขี้นเป็นตาแก่เลย"

"ต้นเหตุมาจากเรานั้นแหละ"

"ขอโทษค่ะ" พอดีเสียงอ่อนออกมายาวยืดกว่าปกติ แถมเจ้าตัว
ยังทำตาปริบๆ เรียกความสงสัยอีกต่างหาก...ซึ่งพอมานี้ที่ไร
ไม่มีเลยสักครั้งที่หัวใจของคนเป็นอาจะไม่อ่อนยวบ

"ทั้งดีทั้งร้ายไม่มีใครเกิน"

"น่ารักไม่มีใครเกินด้วยค่ะ"

คนเป็นอาสายหน้าไปมา แต่สายตาไม่ยอมละจากผิวเนียนใ
บนใบหน้าเรียวเล็กเลย

"หลงตัวเองไม่มีใครเกินด้วย"

"อืม...เรื่องนี้ยังไม่ยอมรับนะค่ะ เพราะเพิ่งมีแค่เสียงเดียวบอก
...คืออาชี"

ไม่ว่าหลานสาวจะว่ายังไง คนเป็นอาก็ยังคงยิ้มเช่นเดิม

"ยังไม่ได้บอกอ่าเลยว่าจะมาอย่างไร"

"นั่งรถไฟมาค่ะ มีกระเป๋าใบเดียว เพราะหาไม่ได้ขน
อะไรมาเยอะ"

มันน้อยจริงๆ นั้นแหละ อชีระบอกกับตัวเองเมื่อปราชายตา
ไปมองกระเป๋าเดินทางใบขนาดกลางที่วางอยู่ข้างโซฟาเบดใน

ห้องนั่งเล่น ซึ่งเขาใช้เป็นห้องรับแขกในตัว

"ส่วนเบอร์โทรศัพท์ที่เมืองไทย หยาก็ยกเลิกเบอร์ไปแล้ว... ตั้งใจว่าถ้าขาดเหลืออะไรก็จะให้คนที่นั่นแหละค่ะเป็นสปอนเซอร์"

"ไหนเงิน" คนเป็นอาแบมือตรงหน้า แล้วยกได้มือเล็กวางแปะประกบกลับมาแทนเงิน ให้คนทวงได้สายหน้า

"หลานค่ะ... แล้วยังต้องเรียนอีกหลายปี เพราะฉะนั้นอาซิมี่หน้าทีเทคแคร์... โอเค"

"...ไม่โอเค"

กว่าสองคำจะออกมาได้ ก็หลังจากอึ้งไปกว่าอึดใจเพราะสถานะที่ถูกตอกย้ำ

"ไม่เทคแคร์?"

"ใช่...อยากมาเองก็ต้องช่วยเหลือตัวเอง"

"ใจร้ายนะ อาใครเนีย...แต่ไม่เป็นไร อย่างน้อยมีนี่ก็มีอาหารให้กินแหละ...ว่าแต่ซื้ออะไรมาให้หยากินคะ"

อชิระได้สายหน้าอีกครั้ง...ครั้งที่เท่าไร ชายหนุ่มก็จำไม่ได้แล้ว เมื่ออีกฝ่ายเล่นเปลี่ยนอารมณ์ปุบปับจนตามไม่ทัน

"ดูเอาเอง"

เขาบอกพร้อมกับยื่นถุงนมให้ ไม่ใช่ว่าจะให้หลานสาวเอาไปจัดลงใส่จานซาม แต่เพราะอยากให้เห็นอาการหน้าตื่นตาโตบอกความดีใจตอนเห็นอาหารจานโปรด...และไม่ถึงสามวินาทีชายหนุ่มก็ให้เห็นและได้ดมยี่มจริงๆ ขณะเดินไปหยิบช้อนล้อมจานซาม เมื่อ

เห็นอาการดังกล่าว

"เอาใส่จานเป็นหรือเปล่า"

"ดูถูกกันจัง...ถึงจะไม่ค่อยถนัดงานบ้านการครัวสักเท่าไร แต่ก็ไม่แยءถึงขนาดเอาอาหารใส่จานไม่เป็นหรือคะ เรื่องนี้หยาดถนัดเพราะฝากท้องกับร้านอาหารเป็นประจำ"

แทบจะทุกวันที่ว่าได้ที่เธอจะต้องกินข้าวเย็นคนเดียว โดยการหิวอาหารกล่องอาหารถูกกลับเข้ามากินที่บ้าน เพราะบิดามารดาติดงาน...วันวันหนึ่ง ไม่ประชุม ก็ติดงานเลี้ยง นอกจากจะกลับบ้านดึกแล้ว เข้าตื่นขึ้นมาก็ได้เจอลายมือของบิดาบนกระดานไม้เตนหน้าพ่อแม่ เป็นแบบนี้มาหลายปี

ตั้งแต่นั้นเธอโตพอที่จะสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ไปโรงเรียนได้เองนั่นแหละ

เพราะแบบนี้เธอถึงไม่ยอมอยู่ที่เมืองไทย และพยายามตั้งใจเรียนเพื่อที่จะให้ได้มาเรียนที่นี้...เพราะที่นี้มี 'อาชิ' ที่แสนจะใจดีกับเธอ และคอยตามใจเธอเสมอ ไม่ว่าเธออยากจะได้ หรือว่าอยากจะทำอะไร

"ทีหลังอย่าทำอะไรแบบนี้อีกนะ" ตักอาหารเข้าปากกันได้ไม่กี่คำคนเป็นอา ก็ออกโรงอบรม

"เพราะอาชินั่นแหละ"

"เพราะอา?"

"ใช่ค่ะ ถ้าอาชียอมให้หยามาดี ๆ หยาก็ไม่ต้องทำแบบนี้หรอก"

"แล้วพ่อแม่ของหย่าไม่ว่าอะไรเลยหรือ"

"อาชิก็รู้ว่าคุณพ่อกับคุณแม่ไม่เคยสนใจหย่า"

"หย่า!"

"ก็จริงๆ นี่คะ"

เธอไม่ได้คิดหรือว่ารู้ลึกไปเอง แต่คุณแม่ทำเหมือนไม่รัก ไม่สนใจเธอจริงๆ ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่าทำไมเหมือนกัน ส่วนคุณพ่อถึงจะแสดงออกว่ารักว่าห่วงมากกว่า แต่งานก็แย่งเวลาของท่านไปจากเธอจนหมด...ชีวิตที่ผ่านมา เธอจึงต้องคิดเอง ทำเองมาตลอด ก่อนจะไปขออนุญาต ซึ่งผู้ให้กำเนิดทั้งสองก็ไม่เคยขัดสักครั้ง ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่าเพราะท่าน 'ตามใจ' หรือว่า 'ไม่ใส่ใจ' เธอ

แต่มีคนหนึ่ง ที่ไม่ว่าจะเอ่ยปากครั้งใด หรือว่ามีเรื่องอะไร ไม่มีสักครั้งที่เขาจะละเลยหรือเมินเฉย ไม่สนใจ ไม่ใส่ใจเธอ ก็คืออชิระ หรืออาชิของเธอนั่นเอง

ตั้งแต่จำความได้ เธอจำได้ว่าเคยขัดแย้งกับคนเป็นอาแค่สองครั้งเท่านั้น...ครั้งแรกคือตอนที่อาชิกลับไปเยี่ยมบ้านที่เมืองไทยแล้วเห็นเพื่อนชายมาส่งเธอที่บ้าน ฝ่ายนั้นกำลังประคองเธอลงมาจากรถ เพราะวันนั้นเธอขาแพลง ซึ่งผลตอบแทนคุณงามความดีที่เพื่อนได้รับกลับบ้านไปในวันนั้นก็คือรอยแตกบนปากจากกำปั้นหนักๆ ของอาชิของเธอ...ส่วนครั้งที่สอง ก็คือเรื่องที่เธอยืนยันจะมาเรียนต่อที่นี้โดยที่เขาไม่เห็นด้วย...ซึ่งเธอยังหาสาเหตุไม่ได้ว่าทำไม

"แต่ไม่เป็นไรหรอกคะ หย่าชินแล้ว แล้วก็ไม่ได้น้อยใจอะไร"

ด้วย"

"หยา"

"อย่าทำหน้าที่แบบนี้สิคะ หยาไม่เป็นไรจริงๆ...หยาโตแล้วนะ
คะ เรียนตั้งมหาวิทยาลัยแล้ว จะมัวมานั่งน้อยใจเป็นเด็กๆ อยู่ได้
ยังไง"

เจ้าตัวบอกไม่ได้น้อยใจ แต่เสียงสั่นเครือในตอนทำย่นนั้นก็
บอกความรู้สึกที่อัดแน่นอยู่ข้างในได้เป็นอย่างดี และอชิระก็ไม่อาจ
นั่งมองเฉยๆ ได้อีกต่อไป...พอที่นั่งถูกย้ายไปอยู่ข้างๆ หลานสาว วง
แขนแกร่งก็โอบรับแบบบาง รุ้งเข้าหาตัว แล้วอาการสะอื้นในอกก็
แปรเปลี่ยนเป็นเสียงร้องไห้โฮออกมาอย่างไม่อาจกลั้นเอาไว้ได้อีก
ต่อไป ซึ่งอชิระก็ปล่อยให้หลานสาวร้องจนพอใจ โดยไม่พูดอะไร ผิด
กับมือทั้งสองที่คอยปลอบโยน คอยลูบขึ้นลงตามแขนและแผ่นหลัง
ไม่ได้หยุด จนกระทั่งเสียงร้องสงบลง

"เพราะอาชียกนั้นแหละ"

"หือ?"

คนถูกต่อว่าเลิกคิดว่าทำหน้าง แต่ก็สบายใจไม่น้อย ที่น้ำเสียง
ตอนต่อว่าไม่ได้หมั่นแค้นอีกแล้ว

"อย่าดีกับหยามากนักสิคะ ตามใจหยาให้น้อยกว่านี้หน่อย
หยาจะได้พึ่งตัวเองได้ ไม่ใช่เอะอะอะไรก็ร้องหาแต่อาชิตลอด"
เพราะตอนนี้เธอก็ทำแบบนี้อยู่

และเธอก็คงจะติดเขาไปมากกว่านี้

"แล้วไม่ดีเหรอ"

"ดีค่ะ แต่ถ้าวันหนึ่งอาชามีคนของอาชิต้องดูแล หยาก็ไม่
อยากเป็นภาระให้กับอาชิตัวแล้วคนคนนั้นของอาชิตัวก็คงจะไม่ชอบใจ
เท่าไรหรือนักหรรอก ที่หยาคจะเกาะติดอาชิตัวไปตลอดแบบนี้"

"หยง!"

อชิตัวไม่เคยรู้เลยว่านี่เรื่องดังกล่ำวอยู่ในหัวของหลงนางสาว แต่
น่ำเสียงแผ่งความกล่ำวบนน่อยใจนิตๆ นั้นก็ทำให้งัดต้องเอ่ยสิ่งที
ตัวเองก็คิดไม่ถึงออกมา

"งไม่มีใครหรรอก จะอยู่ดูแลหยงแบบนี้ไปเรื่อยๆ นั้นแหละ...
เอ่อ งงหมายถึง จนกว่าหยงจะมีใครมกอดดูแล" เพราะสยตง
ของหลงนางสาวแท้ๆ ถึงทำให้งมีประโยชน์ในตงนทำงออกมา

"แล้วถ้าหยงไม่มีใครเลยละคะ อชิตัวไม่ต้องอยู่คนเดียวไปจน
แก่เลยเหรอ"

"ใครบอกว่งอยู่คนเดียว...ก็หยงบอกว่งงจะไม่มมีใคร"
เป็นอีกครั้งทีสยตงสงสัยทำให้งชงนงมต้องหาคำตงบให้

"จริงด้วยสิคะ...งั้นหยงจะรอให้งชิตัวมีใครคนนึ่งก่อน แล้วหยง
ค่อยมมีบ้ำง"

มันคงไม่มีวันนึ่งหรรอกสำหรับง...อชิตัวบอกกับตัวเอง แต่
รชยิม้ละมุนยังติดอยู่ทีริมฝีปาก

"แล้วจะเข้มหกรวิทยงลัยวันไหน"

"วันมะรืนคะ ฟุ้งนี้ชิตัวต้องทำงนหรือเปล่ำคะ"

"มีไปดูไซต์งานที่นอกเมือง บ่ายๆ น่าจะได้กลับเข้ามา หยาจะเอาอะไรบ้าง คิดเอาไว้ก็แล้วกัน อากลับมาแล้วเดี๋ยวจะพาไป"

"หยาไปเองก็ได้ค่ะ ไม่หลงหรอก"

เพราะก่อนหน้านี้เธอเคยมาที่นี่หลายครั้งแล้ว ฉายเดี่ยวก็ไม่ต่ำกว่าสามสี่ครั้ง มากับบิดามารดาก็บ่อยครั้ง เพราะคนเป็นอาไม่ค่อยจะกลับบ้าน หลังมาเรียนไฮสกูลที่นี่และอยู่ทำงานต่อจนถึงตอนนี้

"ขอแค่..."

หลานสาวแบมือออกมาตรงหน้าบ้าง ซึ่งความจริงก็แก้งขอไปอย่างนั้นเอง เพราะถึงบิดามารดาจะไม่มีเวลาให้ แต่สิ่งหนึ่งที่เธอมีใช้ไม่เคยขาดก็คือเงิน ซึ่งจะมีเข้าบัญชีเธออยู่ทุกเดือน

"ไม่ให้"

"งกนะ หลานมาอาศัยอยู่ด้วยทั้งที"

"จะพาไปเอง เดี่ยวซื้อให้"

"ทำไมคะ กลัวหยาเอาเงินไปถูกลงเล่นหรือ...หยาใช้เงินเป็นหรอกน่า ไม่ต้องห่วงหรอก"

"ห่วงตอนบอกว่าใช้เงินเป็นนี่แหละ" คนเป็นอาสัพยอกกลับ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ใช่คนที่จะใช้เงินเป็นเบี้ย แม้ว่าพ่อแม่จะมีเงินให้ถูกลง เท่าที่อยากใช้ก็ตาม

"อาไม่ได้มีเงินมากมายเหมือนพ่อแม่ของหยานะ"

"จริงนะ...ไม่ต้องกลัวว่าหยาจะขอใช้หรอก" หลานสาวเข้าคน

ถ่อมตัวกลับบ้าง

ถึงแม้ที่นี่ เขาจะทำงานในฐานะลูกจ้าง แต่ตำแหน่งหน้าที่การงานที่เจ้าตัวทำอยู่ก็ทำรายได้ให้ไม่ใช่น้อยๆ แล้วไหนจะงานพิเศษที่เขาทำกับเพื่อนๆ อีก และที่สำคัญหุ่นครึ่งหนึ่งในบริษัทที่เมืองไทยที่บิดาของเธอบริหารอยู่ตอนนี้ เป็นของเขา เพราะบ้านอิทธิฤทธิ์ธรรารักษ์มีพี่น้องแค่สองคน และตอนนี้ผู้ให้กำเนิดทั้งสองก็ล่วงลับไปกันหมดแล้ว

"อ้าปากค่ะ"

คนเป็นอาต้องได้อีกอีกครั้งเมื่อช้อนในมือหลานสาวยกจ่อถึงปาก

"ไม่ต้องเอาใจอาขนาดนี้ก็ได้อะ ยังไงก็พาไปเหมือนเดิมนั่นแหละ"

"ไม่ได้เอาใจค่ะ แต่อยากตอบแทนที่อาซิดีกับหยามาตลอดต่างหาก...อ้าปากเร็วค่ะ"

คำสั่งในตอนท้ายทำให้ปากที่เปิดสนิทเปิดออกรับอาหารอย่างง่ายดาย และก็เป็นที่นอนอยู่อย่างนี้ จนกระทั่งอาหารมื้อแรกกับการมาเยือนของหลานสาวสิ้นสุดลง

"หยานอนในห้องอาเลยนะ เดี่ยวอาอนข้างนอกเอง" พอเก็บล้างช้อนล้อมจานชามเรียบร้อยแล้วคนเป็นอา ก็บอกในสิ่งที่คิดเอาไว้

"ทำไมล่ะคะ...หยานหมายถึงความว่าทำไมไม่นอนด้วยกัน เดี๋ยวออกจะกว้าง"

ญารินดาทำหน้าที่ส่งสัยจริงๆ จังๆ เพราะเธอเองก็ไม่ใช่ที่ไม่เคยมาค้างที่นี่ แล้วทุกครั้งที่มา ที่นอนของเธอก็คือเตียงนอนหลังเดียวในห้องนี้แหละ และดูเหมือนคนเป็นหลานจะไม่วู้เลยจริงๆ ว่ากำลังทำให้คนเป็นอาอยากจะยกมือขึ้นกุมขยับ

"ว่าไงคะ"

"อาบอกว่าไม่ได้ก็ไม่ได้สิ ทำไมต้องซัดให้มากความ"

"ก็อาซิไม่มีเหตุผลนะ" ญารินดาเริ่มเสียงแข็งตามเขา เพราะไม่เข้าใจเอาจริงๆ ว่าทำไมเขาต้องซัดสีหน้า เสียงแข็งใส่เธอด้วยเรื่องแค่นี้

"บ้านหยา!"

"ก็จริงๆ นี่คะ...ทำไมกับแค้นนอนด้วยกัน อาซิจะต้องคิดมากด้วย"

"อาไม่ได้คิดมาก" ไม่ใช่ เขาคิดมากเลยแหละ และจะต้องคิดให้มากเข้าไว้กว่านี้ร้อยพันเท่า เพราะเขารู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร

ใจเขามันกำลังคิดไม่ซื่อ...และเขากำลังกลัวว่ามันจะออกมาฟ้องความรู้สึกในวันใดวันหนึ่ง

"หายาคูตสำหรับคิดถึง...แล้วหายากี่ค้างที่นี่แค่ไม่กี่คืนเอง อาซิไม่ต้องรีบเสือกใส่ไล่ส่งหยานักก็ได้"

"หยา"

พอหลานสาวคนสวยเปลี่ยนทางมาตีหน้าเค้ราประกอบ น้ำเสียงตัดพ้อต่อว่าบอกความน้อยเนื้อต่ำใจสุดๆ หัวใจที่ไม่ค่อยจะ

ฟังคำสั่งของเจ้าของก็อ่อนยวบลงไม่เป็นท่า โดยเฉพาะเมื่อสองแขน
เรียวยกขึ้นโอบรอบคอ แล้วคนตัวเล็กเอนตัวเข้าหา แนบหน้ากับต้น
แขนแข็งแรง

"...แต่หยาโตแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ เหมือนแต่ก่อนอีกแล้ว เข้าใจ
ไหม"

"ไม่เข้าใจค่ะ" คำตอบออกมาทันทีทันควันพร้อมอาการส่าย
หน้าไปมา... อชิระก้มลงมองประสาณสายตาดู้อันไร้เคียงสาแล้วก็
ถึงกับอ่อนใจ

สำหรับเขาแล้ว ญารินดาไม่ได้คิดอะไรเกินกว่าว่าเขาเป็นอา
เป็นไอดอล เป็นที่ปรึกษา เป็นคนที่สามารถเรียกหา พูดคุยได้ตลอด
ในทุกๆ เรื่อง ไม่ว่าจะตอนนั้นเจ้าตัวจะอยู่ในอารมณ์ไหน หรือเจอกับ
เรื่องอะไรมา

นี่คือสาเหตุที่ทำให้ญารินดาติดเขา ใ้ใจเขา จนบางครั้งเขา
อดคิดไม่ได้ว่าความใ้ใจที่ได้รับมา มันมากกว่าคนเป็นพ่อเป็นแม่
ได้รับเสียอีก.... พ่อเป็นแบบนี้ มันก็ยิ่งทำให้เขาารู้สึกผิดในใจขึ้น
มากกว่าเดิม

"เราเคยนอนด้วยกันออกบ่อย ทำไมเราจะนอนเหมือนเดิม
ไม่ได้ล่ะคะ"

ใช่..เคย เขาไม่เถียง แต่นั่นมันตอนที่เธอยังไม่โตเป็นสาว แล้ว
ก็ไม่ใช่ตอนที่เขาคิดอะไรลึกซึ้งกว่าที่คนเป็นอาจะคิดกับหลานแบบ
นี้

"...หยานอนเถอะ อาไม่อยากจะไปนอนเบียดหยาน"

"ไม่เบียดหรือคะ ใช่ว่าหยานจะตัวโตกว่าปีที่แล้วนี่นา แล้วเตียงก็ออกจะกว้าง" สวายน้อยยังหาเหตุผลมาค้านเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ

"ไม่รู้แหละ ถ้าอาชิไม่นอนหยานก็ไม่นอน อาชินอนไหน หยานก็นอนที่นั่นแหละ"

พูดจบสวายน้อยก็ยื่นตัวออกจากกว้างสูงใหญ่ แล้วก็นั่งแปะลงบนเก้าอี้แขนเก้าอี้บุนวมที่อยู่ใกล้ๆ นั่นเอง...และนั่นก็บทสรุปของการ 'ยอมตามใจ' ไม่ต่างจากทุกๆ ครั้งที่ผ่านมา

2

ใกล้กัน หวันไหว

ร่างนุ่นนิ่มหอมละมุนในอ้อมกอด อชิระจำไม่ได้เลยว่า เมื่อคืนเขาชมตาให้หลับลงได้อย่างไร แล้วก็หลับไปตอนไหน เพราะหลังจากคนนอนอิงแอบแนบหน้ากับอกเขาหลับไปด้วยความเพลีย ซึ่งก็หลังจากขึ้นมาอยู่บนเตียงได้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น

แต่แทนที่เขาจะลงจากเตียงไปตั้งแต่ตอนนั้น เขากลับปิดความรู้สึกผิดชอบชั่วดีทิ้งไปจนหมด แล้วก็เฝ้านั่ง เฝ้านอน มองคนนอนหลับไปในอ้อมแขนของเขาจนลืมเวลาไปเลย ซึ่งเหตุการณ์แบบนี้ มันไม่เคยเกิดขึ้นกับเขามาก่อน ไม่ว่าจะกับผู้หญิงคนไหน

แต่ทำไมกับญารินดา เขากลับควบคุมอะไรไม่ได้เลย...เหมือน

มีแรงผลักดันจากบางสิ่งบางอย่างให้เขาเข้าหา ชูดติง และผูกเขาไว้กับเธอ...ยากเกินจะถอยกลับ และนับวันก็มีแต่จะถลำลึกมากขึ้นไปเรื่อย ๆ

และมันทำให้เขากลับ...กลัวว่าสักวันเขาจะพ่ายแพ้ใจตัวเอง แล้วก็ถูกรตราหน้าว่าเป็น 'คนเลว' คิดได้ ทำได้ แม้แต่กับหลานของตัวเอง

"อาชิ"

เสียงแผ่วหวานที่ติดตรึงอยู่ในหัวใจมานาน ไม่ว่าจะเรียกหาด้วยความเคยชิน หรือว่าเพราะเหตุผลใดก็ตาม แต่มันก็มีผลต่อคนมองจ้องเป็นอย่างดีทีเดียว...อาการขยับตัวด้วยความอึดอัดเกิดขึ้นหลังจากสะดุ้งไหวตอนถูกเรียก แล้วก็ตามมาด้วยอาการแข็งเกร็งไปทั้งตัว เมื่อแขนเรียวทั้งสองที่โอบรัดร่างหนามาตลอดคืน เปลี่ยนไปหมายมาอยู่ที่ลำตัว และแผงอก ก้อนเจ้าของมันจะยื่นตัวขึ้นจากวงแขนของเขา...เล็กน้อย

"มอร์นิงคะ"

"หยยา!"

ปลายคางเขียวครี้มที่ได้รับการฝังจูบทั้ทหายแบบเต็มๆ ทำให้มีเสียงเรียกตกใจออกมาจากเรียวปากหยักสวย...แต่ก็เท่านั้น เพราะอีกฝ่ายไม่ได้รู้สึกนุ่มไปด้วย

"ทีหลังอย่าทำแบบนี้อีกนะ หยยาโตแล้ว จะมาเทียวหอมเทียวกอดอาเหมือนตอนเป็นเด็กอีกไม่ได้ เข้าใจไหมคะ"

"ตอนนี้ก็กอดอยู่ค่ะ" คนวางคางกับแฉงออกกว้างท้วงที่เล่นที่จริง ก่อนจะได้สายตาดูๆ ส่งมาต้อนรับอรุณของวันใหม่ แต่ก็เชื่อว่าเจ้าตัวจะฟัง และกลัวกับสิ่งที่เขาบอกและแสดงออก

"อาชิตี้นานแล้วหรือคะ"

"หย่าโตเป็นสาวแล้วนะ จะต้องให้อาพูด อาบอกอีกกี่ครั้ง" คราวนี้อชิระไม่ยอมปล่อยผ่าน เมื่ออีกฝ่ายประท้วงด้วยการทำเป็นไม่สนใจ

"หย่าก็ไม่ได้ว่าไม่โต...แต่หย่าไม่เห็นว่าย่าจะทำอะไรผิดนี่คะ หย่าหอมอาของหย่า กอดอาของตัวเอง แล้วก็กอดก็หอมแบบนี้มาตลอด แล้วทำไมอาชิตีจะต้องมาบอกให้หย่าเลิกทำด้วยล่ะคะ หรือว่าอาชิตีไม่รักหย่าแล้ว"

"มันไม่เกี่ยวกัน" พูดออกไปแล้ว อชิระก็ถอนหายใจยาวพร้อมกับบอกให้ตัวเองใจเย็น "อาชิตีรักหย่าเหมือนเดิม แต่ถ้าคนอื่นเห็นหย่ากอดอา หอมอาแบบนี้ เขาอาจจะเข้าใจผิดได้"

"แล้วทำไมเราต้องแคร์ด้วยล่ะคะ คนอื่นที่ว่าเราก็ไม่ได้รู้จักเขาเสียหน่อย แล้วหย่าก็บริสุทธิ์ใจ"

แต่เขาไม่บริสุทธิ์ใจกับเธอ

"ไม่เอาดีกว่า ไม่พูดเรื่องนี้แล้ว...คิดอะไรอยู่คะ ดูหน้าเครียดมากเลย"

"...นับวันหย่าก็ยิ่งดี้อกับอาขึ้นทุกทีรู้ไหม"

คนเป็นอาทำเสียงเหนื่อยใจให้เห็นหลังถอนใจเฮือกใหญ่ บอก

ตัวเองให้พยายามทำความเข้าใจไปพร้อมๆ กันว่าที่หลานสาวเป็นแบบนี้ส่วนหนึ่งก็เพราะว่าเขาคอยตามใจมาตั้งแต่เด็ก เนื่องจากเพราะสงสารที่เจ้าตัวถูกละเลยจากคนเป็นพ่อเป็นแม่

"หยาจะไม่ดี้อ ถ้าอาชิมีเหตุผลที่เข้าท่ากว่านี้ให้กับหยา" น้ำเสียงดีอรั้น กับแวตตามุ่งมั่นหากไร่มารยาที่ได้ประสาณ ทำให้ อชิระต้องจนด้วยคำพูดและยอมแพ้อีกครั้ง

"...ว่าไงคะ"

"...อาไม่พูดกับหยาแล้ว"

พออาการจนมุมมาเยือน ชายหนุ่มก็เลือกจะถอยห่าง แต่แค่เตรียมจะยืนตัวขึ้นเท่านั้น หลานสาวคนสวยก็ขึงยันตัวลุกก่อน แล้วก็ไม่ว่าเพราะรีบเกินไป หรือว่าตั้งใจจะขวางการกระทำของอีกฝ่าย การทรงตัวก็เลยไม่มั่นคง เป็นผลให้ร่างแบบบางเสียหลักล้มทับร่างแกร่งหนาแบบเต็มๆ และมือของคนรองรับร่างเอาไว้ก็ไขว่คว้าโอบกอดเอาไว้โดยอัตโนมัติ... ซึ่งการโกลั้ชิตครั้งนี้ก็ส่งผลให้สองร่างนี้ขึงแข็งเกร็งไปตามๆ กัน เมื่อสิ่งที่ไม่สามารถพูดออกมาได้ มีบางสิ่งบางอย่างแสดงออกให้รู้ ให้เห็น แทนตัวคนเป็นเจ้าของ

"...อาชิ...ทำไม..."

ความรู้สึกอึดอัดอึดเหลือมันเกิดตั้งแต่ยังไม่มีคำถามออกมาแล้ว แต่ความสงสัยไร้เดียงสาที่ฉายออกมาทางดวงตาสุกสกาวก็ทำให้ชายหนุ่มต้องพยายามข่มความรู้สึกทั้งหมดเอาไว้ และตั้งสติใหม่ ในขณะที่เดียวกันก็อดนึกตำหนิคนเป็นพ่อเป็นแม่ของหลาน

ไม่ได้ที่ไม่ใส่ใจลูกสาวเท่าที่ควร

และนี่คือญารินดา ทุกคำถามจะต้องมีคำตอบ เพราะด้วยวัย ด้วยความเป็นอยู่ ด้วยการเลี้ยงดู ด้วยสภาพแวดล้อม และด้วยความที่เคยคิดอะไรเอง ทำอะไรเองมาตลอด การหนีไม่ใช่ทางออกของเขา เพราะเขาเป็นคนปลุกฝังและทำให้เธอเป็นแบบนี้เอง... ตราบใดที่ยังไม่ได้คำตอบที่ต้องการ เจ้าตัวจะคอยถามและหาคำตอบอยู่ร่ำไป และทุกครั้งที่หลานสาวมีคำถาม เขาก็จะมีคำตอบให้เสมอ...ยกเว้นครั้งนี้

แต่เขาก็หนีไม่พ้น

"...คือ...เอ่อ..."

มันเป็นครั้งแรกจริงๆ ที่อชิระเกิดอาการติดอ่าง และจนมุมแบบไม่รู้จะหาทางออกยังไงให้กับตัวเอง

"คือ...มันเป็นเรื่องธรรมชาติ...เอ่อ ของผู้ชายนะ"

"เรื่องธรรมชาติ? หมายถึงทุกคนต้องเป็นหรือคะ"

พอคำตอบไม่กระจ่างคนตัวเล็กก็ปักหลักมันถามต่อ โดยไม่ได้รู้เลยว่าคนต้องคอยคิดหาคำตอบมาตอบคำถามต้องใช้ความพยายามในการควบคุมตัวเองเพิ่มขึ้นอีกเป็นร้อยเป็นพันเท่าเลยที่เดียว

"แต่ว่าทำไมตอนหยานอนกับคุณพ่อ กับเพื่อน ไม่เห็นมีใครเป็นเหมือนอาชิเลยล่ะคะ"

"ฮา! หยาวว่าไงนะ หย่าไปนอนกับเพื่อนตอนไหน เมื่อไหร่ แล้ว

เพื่อนเป็นใคร ผู้ชายหรือผู้หญิง อาวุธจักษหรือเปล่า"

ความใกล้ชิดที่กำลังจะทำให้กายแกร่งหนาระเบิดในวินาทีใด วินาทีหนึ่งให้ได้ ถูกโยนทิ้งไปเลยเมื่อเกิดความหวงหวงจนลืมหืมตา

"ก็ทั้งผู้ชายผู้หญิงแหละค่ะ เวลามีกิจกรรมที่โรงเรียนไงคะ... บางทีเล่นกันเหนื่อย หรือว่าต้องเร่งทำงานส่งอาจารย์กัน พอเหนื่อย ก็จะมาพักนอนกองกันดี้อู๋ อย่างนั้นแหละ"

คำตอบที่ได้รับ คนเป็นอาถึงกับถอนหายใจยาวด้วยความโล่งอก แต่ในขณะเดียวกัน ความเป็นห่วงก็มีอยู่มาก เพราะไม่คิดว่า 'กับเรื่องนี้' หลานสาวจะอ่อนต่อโลก และไร้เดียงสาได้มากขนาดนี้ ทั้งที่บุคลิกโดยรวมและพื้นนิสัยแล้วสาวน้อยเป็นคนมั่นใจในตัวเองระดับหนึ่ง และก็ค่อนข้างเห็นโลกกว้างมาพอสมควร

"หยาลูกขึ้นก่อนค่ะ...เราต้องคุยกัน"

พอคนเป็นอาพูดจาด้วยดีๆ ไม่ทำท่าแปลกประหลาดชวนให้เกิดความสงสัย คนที่เคยเชื่อฟังคุณอามาตลอดอย่างญารินดา ก็ทำตามโดยง่าย ซึ่งพอหลานสาวหยุดตัวลุกขึ้นนั่ง อชิระก็รีบลุกตามทันที และไม่ลืมหืมคิ้วถามอามาวางทับบนดักตัวเอง

"...ตอนนี้หยาดโตเป็นสาวแล้วอย่างที่อาบอก...หยารู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงดีแค่ไหน" อชิระเลือกที่จะเริ่มตรงๆ แม้จะลำบากใจในการทำความเข้าใจกับหลานสาวในเรื่องนี้ อยู่ไม่น้อย

"หมายถึงการที่คนสองคนรักกันหรือคะ"

อชิระพยักหน้า

"ถ้าคุณตัวอย่างจากเพื่อนที่โรงเรียน หยาก็เห็นเขาเป็นห่วงกันดี นะคะ โทรศัพท์หากันได้ตลอดสำหรับคนที่เรียนอยู่คนละโรงเรียน เลิกเรียนก็มารับ แล้วก็พากันไปหาอะไรกิน ซอปปิงบ้าง ดูหนังบ้าง วันหยุดก็นัดกันไปเที่ยวบ้าง ประมาณนี้แหละค่ะ"

อชิระฟังแล้วก็พยักหน้าประกอบเป็นช่วงๆ เข้าใจแล้วว่าความรักระหว่างชายหญิงสำหรับหลานสาวมีแค่กิจกรรมที่เจ้าตัวว่ามา ในตอนนี้

"แล้วหยาก็ได้ไปกับเพื่อนใหม่"

"ไปบ้างคะ ถ้าขัดไม่ได้ แต่หย่าไม่ชอบไปหรอก ชอบอยู่บ้านมากกว่า"

"แสดงว่าที่เมืองไทยหย่าไม่มีแฟนเหมือนเพื่อนๆ" เขาพอจะรู้ เหมือนกัน แต่อยากจะถามให้แน่ใจเท่านั้น

"ไม่มีค่ะ...แต่ไม่ใช่ว่าหลานสาวอาชิไม่มีคนมาจีบนะคะ แต่หย่าไม่สนใจ"

เพราะใจของเธอมันอยู่ที่อังกฤษ ความที่อยากมาเรียนต่อที่นี้ ก็เลยทำให้เกิดความมุ่งมั่นมากกว่าปกติ จนไม่คิดจะสนใจอะไร นอกจากตำราเรียน ซึ่งเธอก็ทำสำเร็จ และมีความสุขเป็นอย่างมาก ในตอนนี้

"อาชิรู้ว่าหลานสาวของอาสวยเลือกได้"

คนเป็นอาอดส์พยอกไม่ได้ เมื่อเห็นอีกฝ่ายลอยหน้าลอยตา

เฉื่อยเฉื่อย ดูเหมือนจะลืมนอารมณ์ความรู้สึกก่อนหน้าไปแล้วด้วย ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ความเป็นห่วงก็ทำให้ขอชิวะไม่อาจปล่อยเรื่องเลยผ่านได้

"แต่การที่คนสองคนรักกัน มันไม่ได้มีแค่ดวงกันไปกินข้าว หรือว่าดูหนังฟังเพลงอย่างที่หย่าเคยเห็นเพื่อนทำ เพราะถ้าถึงวัยๆ หนึ่งความรักมันก็จะพัฒนาไปอีกขั้นพร้อมๆ กับความต้องการที่มันมากขึ้น ทั้งความต้องการทางด้านร่างกายและทางด้านจิตใจ ซึ่งผู้ชายกับผู้หญิงก็จะมีความต้องการไม่เท่ากันอีก...ผู้ชายส่วนใหญ่เลย จะคิดถึงความสัมพันธ์ทางกายก่อน...มันไม่ใช่แค่การกอด การหอมเท่านั้น แต่มันลึกซึ้งถึงขั้นสามารถทำให้มีเด็กมาเกิดได้...หย่าเข้าใจใช่ไหมคะ"

ญารินดาพยักหน้า แม้จะไม่รู้กระบวนการก่อนจะมีหนึ่งชีวิต มาเกิด แต่ก็พอจะรู้มาบ้างจากห้องเรียนว่าเด็กเกิดขึ้นมาได้อย่างไร

"กับเรื่องนี้ ถ้าพูดจาทกลงกันแล้วผู้หญิงเข้าใจมันก็ไม่มีปัญหา แต่ถ้าไม่ มันก็ยากจะเดินไปด้วยกันได้...ซึ่งการที่ผู้หญิงไม่ยอมตามใจคนรักในเรื่องนี้ มันก็เป็นสิทธิ์ ของแต่ละคน มันไม่มีคำว่าผิดในเรื่องนี้...ส่วนผู้ชายก็ไม่ผิดเหมือนกัน เพราะธรรมชาติสร้างมาให้เป็นแบบนี้...ทั้งหมดนี้มันขึ้นอยู่กับว่า คนสองคนจะจูนเข้าหากันได้หรือเปล่าเท่านั้น...ที่อาพูดมาทั้งหมด ก็เพราะอาอยากให้หย่ามองเห็นความต่างตรงนี้...ตัวหย่าอาจจะไม่คิดอะไร แต่ผู้ชายเขาอาจจะคิดไปไกลแล้ว" ไม่ใช่แค่เขา

"เพราะฉะนั้น ถ้าไม่รัก หรือยังไม่มั่นใจ ก็ต้องให้รู้ขอบเขต

ความสัมพันธ์ อย่าไปให้ความใกล้ชิดสนิทสนมกับใครมากเกินไป จนกลายเป็นว่าทำให้เขาเกิดความหวังในตัวหมา"

ยิ่งพูด ยิ่งเข้าใจประเด็น อชิระก็ยิ่งรู้สึกว่อากาศรอบตัว น้อยลงทุกทีหลังร้ายยาวอ้อมโลก

"กับอากก็เหมือนกัน... อารู้ว่าหมารักอาก ใ่วใจอาก แต่ยั้งงอากก็ เป็นผู้ชาย อากไม่ได้แคร์สายตาใครๆ เหมือนที่หมาเข้าใจ แต่หมาก็โต แล้วอย่างทีอากบอก ถึงแม้เราจะไม่ได้คิดอะไร แต่การแสดงออกมันก็ต้องมีขอบเขต เพราะยั้งงเราก็ยั้งต้องอยู่ในสังคม แล้วอากก็อยาก ให้หมาใช้ชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ไม่ว่าจะเป็นสังคมที่นี้ หรือที่เมืองไทย ไม่ใช่ไปไหนมาไหนเจอแต่สายตาเต็มไปด้วย คำถามและความสงสัยคอยมองจ้อง... ผู้หญิงจะดูมีค่า ส่วนหนึ่งก็ อยู่ทีการวางตัวด้วย"

พูดออกไปแล้วอชิระก็รู้สึกไม่สบายใจเอง เพราะไม่แน่ใจว่าสิ่งที่พูดออกไปในตอนท้าย มันจะแรงเกินไปหรือเปล่าสำหรับ หลานสาว หลังพยายามเรียบเรียงคำพูดทีพอจะพูดได้ ด้วยความหวังว่าสาวน้อยจะเข้าใจในสิ่งที่เขาสื่อออกมา

"...หมาเข้าใจแล้วคะ... หมาขอโทษนะคะ ทีทำให้อาชิลำบากใจ"

"หมา"

"หมาคงจะคิดน้อยเกินไป... หรืออีกทีก็คงจะรักอาชิมากไป"

"หมา"

ถ้าความเข้าใจไม่ได้มาพร้อมกับสีหน้าหม่นๆ และเสียงสั้น
เครือ อชิระก็คงไม่ต้องเรียกหลานสาวซ้ำแล้วซ้ำอีก

"ต่อไปหย่าจะระวังตัวให้มากค่ะ อาชิไม่ต้องเป็นห่วง...แต่ถ้า
หย่าเพลอ 'กอด' หรือว่า 'หอม' อาชิต่อหน้าคนอื่น อาชิก็ช่วย
กระโดดหนีหน่อยก็แล้วกันนะคะ"

น้ำเสียงที่เจ้าตัวพยายามปั้นแต่งให้ฟังสดใส นั้น ชัดแย้งกับ
สีหน้าโดยสิ้นเชิง และคนที่ทนมองไม่ได้ก็คืออชิระอีกตามเคย

"อาไม่ได้ลำบากใจอะไรเลย" เห็นคนตัวเล็กไม่มีปฏิกิริยาใด
ตอบสนองนอกจากนิ่ง คนพลบก็ยิ่งใจไม่ได้

"...อาชิจะต้องไปทำงานไม่ใช่หรือคะ" ญารินดาเองก็สัมผัสได้
ถึงความไม่สบายใจของคนเป็นอา "ไปอาบน้ำได้แล้วค่ะ เดี่ยวไป
ทำงานสายนะ"

พอหลานสาวว่าอย่างนั้น อชิระก็ไม่เข้าชี้ที่จะซักต่อ

"หย่าอยู่ได้นะ"

"หย่าโตแล้วนะคะ อาชิบอกเอง"

ญารินดาตอกย้ำในสิ่งที่อีกฝ่ายพร่ำบอก ซึ่งก็ทำให้เขาก้าวขา
ลงจากเตียงได้เป็นอย่างดี...พอมีเวลาอยู่กับตัวเอง มีเวลาคิด
ทบทวนคำพูด และท่าทีของคนเป็นอา หลังจากเจ้าของห้องออกไป
ทำงาน...สายของวัน ญารินดาก็ลากกระเป๋าเดินทางใบเดียวออก
จากห้อง มุ่งหน้าสู่เคมบริดจ์บ้าง

3

หึง หวง ห่วงหา

กระต่ายไนต์แผ่นเล็กที่กลับเข้ามาเจอแทนคน ก่อความ
ฟุ้งซ่าน ความกังวล และความเป็นห่วงในหัวใจของอชิระจนล้นใจ
ในเวลานี้ และตลอดระยะทางหลายสิบกิโลฯ ที่ขับรถมามันก็ไม่มีที่
ทำว่าจะลดลงแม้แต่น้อย แม้จะรู้จุดหมายปลายทางที่หลานสาวไป
ก็ตาม...และพอไปถึงทางเข้าหน้ามหาวิทยาลัย แทนที่ความรู้สึกที่
กำลังรุ่มเร้าอยู่ข้างในจะเบาบางลง มันกลับมากขึ้นยิ่งกว่าเดิม เมื่อ
สายตาเหลือบไปเห็นหลานสาวคนสวยนั่งอยู่ในพาหนะคันหรูที่
กำลังมุ่งหน้าออกไปข้างนอกพอดิบพอดี และอชิระก็เลือกที่จะจอด
รถรออยู่ตรงนั้น ซึ่งไม่ถึงห้านาที สปอร์ตคันหรูก็เข้ามาจอดต่อท้าย

พร้อมกับการก้าวลงมาของหลานสาวและหนุ่มหล่อวัยเดียวกัน

"อาชี มาทำอะไรที่นี่คะ"

สีหน้าเคร่งขรึมของคนเป็นอา นั้น คนทักไม่ได้รู้เลยว่าการจากมาของตัวเองคือสาเหตุใหญ่

"นี่เธยกะ เพื่อนของหย่า" ญารินดาแนะนำสองหนุ่มให้รู้จักกัน หลังคนเป็นอาเปิดประตูรถลงมายืนอยู่ตรงหน้า ซึ่งอชิระก็ทำแค่พยักหน้ารับการแนะนำเท่านั้น และก็ทำเอาหนุ่มหล่ออึ้งไปเล็กน้อย แล้วยังยื่นมือออกไปเก้ออีกต่างหากหลังเพื่อนสาวคนสวยแนะนำให้รู้จักกับคุณอา

"เรย์ไปรอที่รถก่อนนะ ขอหย่าคุยกับอาชีสักครู่" ญารินดาตัดสินใจบอกกับเพื่อน เมื่อไม่ได้ยินคำพูดของคนเป็นอาออกมาสักคำ ซึ่งอีกฝ่ายก็รับคำโดยง่าย แล้วก็เดินกลับไปที่รถของตัวเอง

"ไหนบอกอาว่าจะมาพุงนี้ แล้วนี่หนีมาทำไม...แล้วหมอนั้นเป็นใคร ไปรู้จักมักจี่สนิทสนมกับมันตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมอาไม่เคยรู้มาก่อนว่าหย่ามีเพื่อนที่นี่" คำถามถูกรวบออกมาเป็นชุดจนคนถูกตั้งคำถามไม่รู้จะตอบคำถามไหนก่อนดี แต่นั่นก็ไม่ชวนสงสัยเท่ากับน้ำเสียงดุคั่นผิวดิวี่ที่ได้ยิน

เขาโกรธอะไรนักหนา

"หย่าไม่ได้หนีนะคะ หย่าเขียนโน้ตไว้ที่ห้อง" ญารินดาเลือกตอบคำถามแรกก่อน

"แล้วหย่าก็บอกแล้วว่าเรย์เป็นเพื่อน...หย่ารู้จักกับเรย์ตอนมา

ซัมเมอร์ แล้วก็เพิ่งรู้ว่าเขาชอบได้ที่นี้เหมือนกัน"

มันเป็นเรื่องบังเอิญที่น่ายินดีเป็นอย่างยิ่งสำหรับเธอ เพราะเธอก็เป็นคนนิสัยดีคนหนึ่ง

"แล้วเขาเป็นใคร มาจากไหน หย่าร้างเขาตีแล้วหรือ ถึงได้กล้านั่งรถไปไหนมาไหนกับเขาสองต่อสอง" พอข้อมูลที่ได้รับยังไม่กระจ่างพอ การซักฟอกก็เลยมีต่อ

"เธอก็เป็นลูกครึ่งอังกฤษฮ่องกงค่ะ พ่อเป็นคนอังกฤษแม่เป็นคนฮ่องกง ส่วนตัวเขาก็จะอยู่ทั้งสองที่ เขาบอกหย่าแบบนี้แหละแล้วเท่าที่ได้รู้จัก เธอก็ถือว่าเป็นคนดีคนหนึ่ง ถ้าอาชิเป็นห่วงเรื่องนี้ก็สบายใจได้ค่ะ"

"อาจจะสบายใจได้ยังไง ในเมื่อหย่าทำตัวแบบนี้"

"ทำตัวแบบนี้? แบบไหนคะ"

ญารินดาเริ่มหน้าตึง น้อยใจพอกันที่อีกฝ่ายพูดเหมือนกล่าวหาเธอ ทั้งที่เธอไม่ได้ทำอะไรผิด

"หรืออาชิจะว่าหย่าวางตัวไม่ดี ไม่เหมาะสมอีก"

"หย่า!"

อชิระเรียกตกใจ เพราะไม่คิดว่าคำพูดเมื่อวานจะถูกหลานสาวนำมาขย้อนในวันนี้ และน้ำเสียงสั้นๆ ที่เจ้าตัวพยายามควบคุมมันเอาไว้ นั่นก็ทำให้เขารู้สึกผิดอีกจนได้

"อาชิไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ หย่าจำที่อาชิสอนได้ รับรองหย่าไม่ทำตัวเหลวไหลให้เสียไปถึงอาชิแน่นอน"

"เข้าใจผิดไปใหญ่แล้ว... อากี้แค่เป็นห่วงเท่านั้นเอง ทำให้ถึง
คิดมากแบบนี้"

"..."

เห็นหลานสาวก้มหน้าเหม้มปากแน่น ใช้ความเงียบประท้วง
คำพูดของเขา อชิระก็ขยับเข้าไปหา ยื่นมือออกไปวางทาบท้ายทอย
ชาวฝ่อง ไน้มเข้าหาตัว และอาการชินตัวเอาไว้ในตอนแรก ก็บอกได้
เป็นอย่างดีว่าอีกฝ่ายกำลังน้อยใจเขา

"หรือว่าหยาเห็นอาเป็นคนอื่นไปแล้ว"

"ไม่ใช่ นะคะ!"

พอน้ำเสียงนุ่มทุ่มกลับมาพร้อมกับการปลอบโยนของมือหนา
ที่ลูบเบาๆ ขึ้นลงบนผมนุ่มสลวย ญารินดาก็ลืมความน้อยใจไปได้
ไม่ยากเช่นกัน

"หยาเองก็ไม่วู้เหมือนกันว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่หยา
มีความรู้สึกที่หยากำลังทำให้อาชึยงยากใจ"

"หยา"

เป็นอีกครั้งที่คำพูดของหลานสาวทำให้อชิระตกใจ เพราะไม่
คิดว่าตัวเองจะแสดงออกชัด จนหลานสาวเก็บเอาไปคิด

"ถ้าหยาเข้าใจผิด หยาก็ขอโทษนะคะ"

อชิระมองใบหน้าเนียนใส พยายามเก็บซ่อนความรู้สึกเต็มที่

"ไม่เป็นไรสาวน้อยของอา ไม่ต้องขอโทษหรอก หยาไม่ได้ทำ
อะไรผิด" เขาเองต่างหากที่เป็นคนผิด ที่คิดอกุศลกับหลานสาวของ

ตัวเอง

"อาจจะเป็นห่วงหายากินไป ก็เลยเข้มงวดกับหยามากไปหน่อย ทั้งที่อาควรจะได้ใจหาย เพราะหายาก็คือเป็นผู้ใหญ่ พอจะรู้ว่าอะไร ถูกอะไรผิดแล้ว...อาขอโทษนะคะ"

พอน้ำเสียงอ่อนหวานหวนกลับมาให้ได้ยิน เขียนเรียวกทั้งสอง ก็เหมือนจะรัดร่างหนาแน่นขึ้นอีกเท่าตัว ซึมซับเอาความอบอุ่นเข้า เก็บในหัวใจ

"แล้วนี่จะออกไปไหน"

"จะไปซื้อของคะ...จะไปดูจักรยานไว้ขี่ไปเรียนด้วย เวย์เขาจะซื้อเหมือนกัน เขาก็เลยอาสาพาไป"

ความจริงฝ่ายนั้นมีรถยนต์ส่วนตัวใช้ แต่เจ้าตัวดูเหมือนจะพิศมัยการขี่จักรยานมากกว่า ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่ที่นี่ก็ใช้กัน เพราะความที่พื้นที่กว้างขวางมาก ด้วยวิทยาลัยที่รวมตัวกันอยู่ที่นี้ หลายสิบวิทยาลัย

"งั้นเดี๋ยวอาพาไปเอง ไม่ต้องรบกวนเพื่อนหรอก"

"แต่ว่าเธอก็จะไปซื้อของเขานะคะ"

"ก็ให้เขาไปเอง"

นี่ถึงสายตาของหนุ่มลูกครึ่งตอนมองหลานสาวคนสวย ความหงุดหงิดก็มาก่อจนหัวใจได้ง่ายๆ แต่ก็แค่ชั่วระยะเวลาก่อน ได้ประสานสายตากับหลานสาวเท่านั้น

"...โอเค ให้เขาไปด้วยก็ได้ แต่หายาไปรถอานะ"

"ได้ค่ะ...ฉันรู้สึกครุ่นนะคะ เตียวหย่าไปบอกเธยก่อน"

แม้จะไม่ชอบใจนักที่จะมีคนอื่นติดสอยห้อยตามไปด้วย แต่เห็นสีหน้าท่าทางของหลานสาวแล้วอชิระก็อดยิ้มไปด้วยไม่ได้ ก็แค่นี้แหละความสุขของเขา...รอยยิ้มของเธอ

"ถ้าผมถามอะไรญารี ญารีจะโกรธผมไหม"

เธยได้โอกาสตอนที่คุณอาของอีกฝ่ายขอตัวไปเข้าห้องน้ำเอ่ยถามเพื่อนสาว ระหว่างนั่งรับประทานอาหารของว่างในร้านเค้กที่บอกเล่ากันมาปากต่อปากว่าเป็นร้านที่เก่าแก่ที่สุดของเมืองเคมบริดจ์

"เพื่อนเขาไม่โกรธกันหรอก จะถามอะไร"

"รีบดักทางผมเลยนะ" เธยอดแหยไม่ได้ ยอมรับว่าพอใจสาวน้อยจากเมืองไทยตั้งแต่ที่ได้เจอกันครั้งแรก...แต่ด้วยวัย ด้วยระยะทาง และการเรียนที่ค่อนข้างหนักในตอนนั้น...เพื่อความฝันของตัวเอง และความภาคภูมิใจของบิดามารดา ทำให้เขาไม่อาจทำอะไรตามใจตัวเองได้อย่างที่คิด

แต่ตอนนี้เขาทำสำเร็จไปขั้นหนึ่งแล้วสำหรับเรื่องการเรียน เขาทำให้ผู้ให้กำเนิดทั้งสองภูมิใจในตัวเขา เขาสามารถสอบเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยในฝันได้อย่างที่ตั้งใจ แถมยังได้เจอกับเธออีกครั้ง ซึ่งเขาถือว่ามันเป็นรางวัลแห่งความพยายาม และความตั้งใจของเขา...และอาจจะเป็น 'บุพเพ' เขาถึงได้มาเจอกับเธอที่นี่

"เขาเป็นอาของญารีจริงๆ หรือ"

คำถามของหนุ่มลูกครึ่ง สร้างความสงสัยให้ปรากฏในหน่วย
ตาคู่งามประมาทห้าวินาที คำตอบ คำถาม ถึงถูกส่งตรงไปยังคน
นั่งอยู่ปากโถ๊ะ

"ใช่...ทำไมหรือ"

ทำไมนะหรือ ก็เวลาฝายนั่นมองหลานสาวของตัวเอง มันเต็มไปด้วยความรักและห่วงแหน ไม่ใช่รักและเอ็นดูอย่างที่อาครจะมี
ให้กับหลานเลยนะสิ แล้วไหนจะสายตาคมดูเวลามองมาที่เขาแต่
ละทีอีก มันเหมือนจะปรามเขาอยู่ในที่ ช่มชู้เขากลายๆ ว่าคนนี้ห้าม
แตะห้ามยุ่งยุ่งไปอย่างนั้น ซึ่งเขาไม่แน่ใจว่าหญิงสาวสังเกตเห็น
อย่างที่เขามองหรือไม่ หรือว่าสัมผัสได้ถึงรังสีแห่งความหึงหวงที่แผ่
ออกมาจากตัวคุณอาสูดหล่อหรือเปล่า

"เปล่า...ผมเห็นเขาดูแลญาติดีมาก ก็เลยอดสงสัยไม่ได้เท่า
นั่นเอง"

เรย์เลือกที่จะไม่พูดอะไรต่อในตอนนี้ เมื่อได้รับรู้ความจริงจาก
ปากเพื่อนสาวคนสวย

"หย่าจะสนิทกับอาชินะ ตั้งแต่เด็กเลยก็ได้"

สนิทสนมทั้งที่อยู่กันคนละประเทศ และนานๆ จะได้เจอกันสัก
ครั้ง ซึ่งเธอเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงได้ผูกพันกับผู้เป็นอา
มากมายขนาดนี้...มากยิ่งขึ้นกว่าพ่อแม่ที่อยู่ด้วยกัน

"เขาทำงานที่นี่หรือ"

"ใช่...จบเคมีปริศน์ด้วยนะ" ญารินดาบอกอย่างภูมิใจ และเรย์

ก็จับน้ำเสียงนั้นได้เป็นอย่างดี

"ถ้าอย่างนั้นรุ่นพี่ก็น่าจะเข้าใจ เห็นใจ และเอาใจช่วยรุ่นน้องนะ"

"หมายความว่ายังไง"

"ก็...ถ้าผมจะจีบหลานสาวของรุ่นพี่ รุ่นพี่ก็น่าจะอนุญาตว่าไหม"

"ไม่อนุญาต!"